

**RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK**

**XIIe KAMER**

**A R R E S T**

**nr. 234.159 van 17 maart 2016  
in de zaak A. 214.738/XII-7803**

In zake: de NV LEDLITE  
bijgestaan en vertegenwoordigd door  
advocaat Tom Raskin  
kantoor houdende te 3540 Herk-de-Stad  
Vezerlaan 1/1  
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de GEMEENTE ARENDONK  
bijgestaan en vertegenwoordigd door  
advocaat Gitte Laenen  
kantoor houdende te 2800 Mechelen  
Antwerpsesteenweg 16-18  
bij wie woonplaats wordt gekozen

---

*I. Voorwerp van het beroep*

1. Het beroep, ingesteld op 16 januari 2015, strekt tot de nietigverklaring van “de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Arendonk dd. 20 november 2014 [...] waarbij [het college zijn] goedkeuring verleen[t] aan de offerte van [de bvba Krycer] voor de levering van snelheidsinformatieborden”.

*II. Verloop van de rechtspleging*

2. Bij arrest nr. 230.819 van 10 april 2015 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

De verzoekende partij heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Jos Stevens heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij en de verwerende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 8 maart 2016.

Staatsraad Pierre Barra heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Tom Raskin, die verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Gitte Laenen, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Jos Stevens heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

### *III. Feiten*

3.1. De verwerende partij schrijft op 24 juli 2014 een overheidsopdracht uit voor de levering van snelheidsinformatieborden, meer concreet toegelicht als de “aankoop van mobiele snelheidsinformatieborden ter vervanging van het huidige snelheidsinformatiebord op aanhangwagen (verouderde software)”.

De gemeente kiest er voor de onderhandelingsprocedure zonder bekendmaking toe te passen. De opdracht wordt geraamd op 3.500 euro, btw niet inbegrepen. Op de opdracht wordt het bijzonder bestek 2014/09 van toepassing verklaard.

3.2. Vijf kandidaten, waaronder de verzoekende partij, worden bij brief van 11 augustus 2014 uitgenodigd om een offerte in te dienen.

Drie offertes worden tijdig ingediend, die van de verzoekende partij voor een bedrag van 6.160,40 euro, die van de bvba Krycer voor een bedrag van 4.900 euro en die van de bvba Delpac International voor een bedrag van 7.937 euro.

3.3. In het verslag van nazicht van 4 november 2014 wordt voorgesteld de offerte te gunnen aan de “meest voordelige regelmatige” bieder, dit is de bvba Krycer.

Op 20 november 2014 beslist het college van burgemeester en schepenen de opdracht te gunnen aan de “economisch meest voordelige bieder”, zijnde de bvba Krycer. Het verslag van nazicht maakt integraal deel uit van deze beslissing.

Dit is de bestreden beslissing.

Op diezelfde dag wordt de verzoekende partij in kennis gesteld van de beslissing.

3.4. Bij brief van 4 december 2014 deelt de verzoekende partij aan de verwerende partij het volgende mee:

“Het in dienst stellen van de borden met variabele boodschappen wordt beheerst door de norm EN12966. De preventieve snelheidsinformatieborden zijn borden met variabele boodschappen. Wij hebben bij onze offerte het certificaat meegestuurd van het keuringsorganisme met het toekenningsnummer dat het aangeboden materiaal voldoet aan deze norm. Het toekenningsrapport maakt geen melding dat het weerhouden materiaal hieraan conform is. Het feit dat het lastenboek deze norm niet vermeld[t]

wil niet zeggen dat de leverancier niet verplicht is het materiaal dat hij aanbiedt conform moet zijn aan deze norm.

Kan u ons verzekeren, dat het voorgestelde materiaal van de firma Krycer conform is aan de norm EN 12966. Kan u ons het keuringsorganisme evenals het nummer van het certificaat van conformiteit meedelen?”

Hierop antwoordt de verwerende partij bij brief van 9 december 2014 het volgende:

“In een antwoord op uw [brief] met betrekking tot de norm EN12966 delen wij u mee dat deze niet van toepassing is op snelheidsinformatieborden.

Snelheidsinformatieborden hebben enkel een informatieve functie (de naam zegt het zelf) naar de weggebruiker en hebben geen dwingend karakter zoals (variabele) verkeersborden.

[Als] bijlage zend ik u een rapport van het BRRC (Belgian Road Research Center)

In de conclusie kan u het volgende lezen:

‘De NBN EN 12965 is een complexe norm. Hij geeft een overzicht van de relevante kenmerken voor variabele verkeersborden. Verplichte CE-markering, prestatieverklaringen en eventuele beproevingsverslagen verstrekken nauwkeuriger informatie over de gemeten en verklaarde prestatieniveaus voor de relevante kenmerken.

De norm geldt enkel voor verkeerstoepassingen op openbare en private wegen. Borden voor publicitaire of informatieve doeleinden vallen niet onder het toepassingsgebied. Voor dergelijke toepassingen naar de Europese norm is dan ook zinloos of zou tot (buitensporig) dure oplossingen leiden.’

De borden van de firma Krycer zijn CE gekeurd zoals vereist door de wetgeving maar niet EN12966 gekeurd, aangezien dit niet vereist is door de wetgever en aangezien de norm EN12966 niet van toepassing is op snelheidsinformatieborden.”

#### *IV. Ontvankelijkheid van het beroep*

4.1. De verwerende partij werpt in de memorie van antwoord een exceptie van onontvankelijkheid van de vordering op wegens gebrek aan belang. Zij betwist dat de verzoekende partij nog “een kans” zou maken om de opdracht gegund te krijgen, gelet op het feit dat de opdracht reeds is uitgevoerd en zij niet de economisch meest voordelige offerte heeft ingediend. De verzoekende partij gaat er volgens de verwerende partij ook aan voorbij dat haar middelen, zelfs al

zou de offerte van de gekozen inschrijver de Europese norm 12966 schenden, niet opgaan.

### *Beoordeling*

4.2. Het belang van een verzoekende partij om bij de Raad van State een beslissing inzake de toewijzing van een overheidsopdracht te bestrijden, bestaat er idealiter in opnieuw op zijn minst kans te maken om die opdracht toegewezen te krijgen en die zelf uit te voeren. Het enkele feit echter dat het voormelde doel onbereikbaar is geworden, moet niet noodzakelijk tot gevolg hebben dat een verzoekende partij elk rechtstreeks belang bij de vordering tot nietigverklaring verliest. Het beroep strekt immers tot de nietigverklaring van een toewijzingsbeslissing, afsplitsbare bestuurshandeling waaraan de verzoekende partij is voorbijgegaan. Een verzoekende partij ontleent aan dat voorbijgaan in principe een gekwalificeerd moreel belang dat gediend wordt en, spijs de uitvoering van de overeenkomst betreffende de opdracht, gediend blijft door een nietigverklaring van de toewijzingsbeslissing. Dat belang volstaat. Van de verzoekende partij mag, in tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij betoogt, niet worden gevraagd dat zij ter staving van haar belang ook nog eens zou aantonen zelf de economisch meest voordelige offerte te hebben ingediend.

De exceptie wordt in zijn beide onderdelen verworpen.

## *V. Onderzoek van de middelen*

### *A. Eerste en tweede middel*

### *Uiteenzetting*

5.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij aan dat de verwerende partij de opdracht heeft gegund aan een onderneming die de gevraagde borden niet levert conform de norm EN 12966 en dat deze bovendien niet in het bezit is van het nodige certificaat of attest.

Zij betoogt meer bepaald dat de preventieve snelheidsinformatieborden, die het voorwerp zijn van de voorliggende overheidsopdracht, borden zijn met variabele boodschappen waarop de norm EN 12966 van toepassing is. Die norm werd volgens de verzoekende partij op 22 januari 2010 in het Belgisch Staatsblad gepubliceerd, zodat deze norm van dwingend recht is. Daarenboven heeft de Waalse regering op 20 juli 2011 een codex goedgekeurd waarin onder hoofdstuk L.1.3.5 uitdrukkelijk wordt gesteld dat snelheidsinformatieborden aan de norm EN 12966 dienen te voldoen.

Lezing van de voormelde norm leert volgens haar dat de snelheidsinformatieborden wel degelijk onder de toepassing ervan vallen. Het toepassingsgebied van de norm is ruimer dan enkel en alleen verkeersborden. Het rapport van het Belgian Road Research Center (BRRC), waarnaar de verwerende partij verwijst in haar antwoord van 9 december 2014, stelt dat de norm geldt voor verkeerstoepassingen op openbare en private wegen. Een snelheidsinformatiebord betreft wel degelijk een verkeerstoepassing.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 41 van de wet van 15 juni 2006 ‘overheidsopdrachten en bepaalde opdrachten voor werken, leveringen en diensten’ en artikel 7 van het koninklijk besluit van 15 juli 2011 ‘plaatsing overheidsopdrachten klassieke sectoren’. Meer bepaald voert zij aan dat het bijzonder bestek 2014/09 nietig is, nu hoofdstuk III, gewijd aan de technische bepalingen, duidelijk niet volledig is. Inzonderheid ontbreekt de specificatie of het technisch voorschrift dat er conformiteit moet zijn met de norm EN 12966. Als voorbeeld waar dit wel het geval was, verwijst zij naar het bijzonder bestek, uitgeschreven door de gemeente Villers-La-Ville.

5.2. In de memorie van wederantwoord blijft de verzoekende partij wat het eerste middel betreft erbij dat de preventieve snelheidsinformatieborden borden zijn met variabele boodschappen, waarop de EN 12966 norm van toepassing is.

Zij repliceert voorts dat het loutere feit dat snelheidsinformatieborden gedemonteerd kunnen worden, hen niet minder blijvend maakt. De norm is van toepassing op variabele informatiepanelen zonder dat hierbij een

onderscheid wordt gemaakt tussen verplaatsbaar of niet verplaatsbaar. Voor dit onderscheid bestaat geen enkele grond. De verplaatsbaarheid betekent geenszins dat de gemonteerde borden niet kunnen worden beschouwd als bouwproducten waarop richtlijn 89/106/EEG van de Raad van 21 december 1988 ‘betreffende de onderlinge aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen der lidstaten inzake voor de bouw bestemde producten’ van toepassing is – dit wil zeggen “producten die bestemd zijn om blijvend deel uit te maken van bouwwerken”. Het zou bovendien absurd zijn te beweren dat het louter en alleen demonteerbaar zijn van variabele informatiepanelen met zich mee zou brengen dat deze niet moeten voldoen aan de EN-norm 12966. In de kwestieuze openbare aanbesteding is eveneens voorzien in bevestigingsbeugels zodat de snelheidsinformatieborden op dezelfde manier worden gemonteerd en geplaatst als gewone verkeersborden. Het staat onbetwistbaar vast dat deze borden enkel en alleen in het wegverkeer kunnen worden aangewend en derhalve worden gebruikt ten behoeve van weggebruikers. Deze borden geven de weggebruikers duidelijk inlichtingen over de door hun gevoerde snelheid en de ter plaatse toegelaten snelheid.

Wat het tweede middel betreft, blijft de verzoekende partij er bij dat aangezien de norm EN 12966 van toepassing is op de kwestieuze snelheidsinformatieborden, in de specificaties van het bestek diende te worden opgenomen dat het materiaal conform de norm EN 12966 dient te zijn en deze specificaties bijgevolg “niet zo nauwkeurig zijn gestipuleerd als wettelijk voorzien”.

5.3. In de laatste memorie betwist de verzoekende partij nogmaals het standpunt dat snelheidsinformatieborden die worden bevestigd op palen niet kunnen worden beschouwd als blijvend deel uitmakend van het bouwwerk. Immers elk verkeersbord is demonteerbaar. Een verkeersbord dient steeds te worden gemonteerd: dit kan op een paal (speciaal gefabriceerde palen, verlichtingspalen e.d.) doch ook op een houder die op of aan een muur wordt bevestigd. Bij de aanschaf van een verkeersbord kan ervoor worden geopteerd om zowel de palen als de borden samen dan wel afzonderlijk aan te schaffen, borden die vervolgens op bestaande palen kunnen worden gemonteerd of gedemonteerd. De verkeersborden met paal kunnen geenszins worden aangeschaft als één

geheel. Er is derhalve geen verschil tussen een snelheidsinformatiebord en een ander verkeersbord, terwijl verkeersborden eveneens onder de norm vallen.

De snelheidsinformatieborden dienen voorts wel degelijk te worden beschouwd als een verkeerstoepassing, die weggebruikers die ze passeren, inlichtingen geven over de aldaar toegelaten snelheid in het algemeen en bijkomend de door de bestuurders gevoerde snelheid in het bijzonder.

### *Beoordeling*

6. De wezenlijke vraag die de eerste twee middelen van de verzoekende partij doet rijzen betreft die naar de al dan niet toepasselijkheid op de snelheidsinformatieborden die het voorwerp zijn van de voorliggende opdracht van de EN-norm 12966, meer bepaald artikel 3.19 van die norm, dat betrekking heeft op variabele informatiepanelen (VMS).

De partijen betwisten niet dat het bestek deze norm niet van toepassing heeft verklaard, noch werd vereist dat er certificaten werden bijgevoegd die het voldoen daaraan aantonen. De verzoekende partij voert in haar tweede middel aan dat de verwerende partij, gelet op het voorwerp van de opdracht, deze norm van toepassing had moeten verklaren in het bestek. Zij stelt dat die norm van dwingend recht is.

7. Overeenkomstig artikel 26 van het koninklijk besluit van 25 oktober 2004 ‘betreffende de uitvoeringsmodaliteiten van de normalisatie-programma’s evenals de bekrachtiging of registratie van normen’, werd de registratie door het Belgisch Bureau voor Normalisatie van onder meer de Europese norm NBN EN 12966 door voormeld bureau gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 18 februari 2010 (12966-1+A1; deel 1: Productnorm; ed. 2, blz. 12072).

De registratie van die norm gebeurde deels in uitvoering van de ten tijde van de voorliggende gunningsprocedure nog van toepassing zijnde wet van 3 april 2003 ‘betreffende de normalisatie’. Die wet is inmiddels opgeheven.

Thans zijn de algemene bepalingen met betrekking tot de normalisatie opgenomen in boek VIII van het wetboek van Economisch Recht.

Artikel 2, 1°, van de voormelde wet van 3 april 2003 definieerde een norm als een technische specificatie die door een erkende instelling met normatieve activiteiten met het oog op een herhaalde en voortdurende toepassing is goedgekeurd en waarvan de inachtneming niet verplicht is. Luidens artikel VIII.I van het wetboek economisch recht geven normen de regels van goed vakmanschap weer die, op het ogenblik dat ze worden aangenomen, gelden voor een bepaald product, een bepaald procedé of een bepaalde dienst. De naleving van de normen gebeurt vrijwillig, tenzij de naleving ervan is opgelegd door een wettelijke, reglementaire of contractuele bepaling. Deze normen kunnen internationale, Europese en nationale normen betreffen.

Uit voormelde definities van een technische norm zelf volgt dat de toepassing ervan in beginsel niet verplicht is, zelfs niet indien de technische norm werd bekrachtigd of geregistreerd. In die zin verschilt een technische norm van een rechtsregel die steeds moet worden nageleefd. Dit neemt evenwel niet weg dat de verplichte naleving van een technische specificatie kan worden opgelegd door een regelgeving of een bestuurshandeling. Bijvoorbeeld kan de toepassing van een technische norm ook worden opgelegd in een bestek, wat, zoals reeds opgemerkt, te dezen niet het geval is. Deze normen zijn slechts bindend door de afdwingbaarheid van de regelgeving of de bestuurshandeling die naar de norm verwijzen.

De verzoekende partij voert echter in het geheel geen wettelijke of reglementaire bepaling aan die de naleving van de kwestieuze norm inzake variabele verkeersborden en verticale verkeerstekens in het voorliggende geval verplicht stelt voor de verwerende partij. Zij gaat er verkeerd van uit dat de publicatie in het Belgisch Staatsblad van de registratie van die norm – op te merken valt overigens dat de normen zelf niet in het Belgisch Staatsblad worden bekendgemaakt – tot gevolg heeft dat er een norm van dwingend recht voorligt. De argumentatie van de verzoekende partij dat een andere gemeente (in het Waalse gewest) in haar bestek verwijst naar voormelde norm, en dat de Waalse regering op 20 juli 2011 het standaardbestek – “cahier des charges type

Qualiroutes” – heeft goedgekeurd waarin uitdrukkelijk zou worden gesteld dat snelheidsinformatieborden aan de norm EN 12966 dienen te voldoen, is niet relevant. Het betreft daar geen bindende wettelijke of reglementaire bepalingen ten aanzien van de verwerende partij en bovendien betreffen ze bestuurshandelingen uitgaande van een Waalse gemeente, respectievelijk de Waalse regering.

De verzoekende partij toont bijgevolg in haar middelen niet aan dat de ingeroepen Europese technische norm een bindende rechtsregel is waaraan de bestreden beslissing of het bestek moet worden getoetst. De middelen kunnen dan ook niet tot nietigverklaring van de bestreden handeling of het bestek leiden.

8. Bijgevolg dient niet nader te worden ingegaan op de discussie of de snelheidsinformatieborden in kwestie al dan niet onder de toepassing van de Europese norm 12966 inzake variabele verkeersborden en verticale verkeers-tekens vallen.

9. De middelen worden verworpen.

### *B. Derde middel*

#### *Uiteenzetting van het middel*

10.1. De verzoekende partij voert de schending aan van “art. 62 van de wet van 15 december 1980” en artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’.

De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing onvoldoende behoorlijk gemotiveerd is en zij zich onmogelijk behoorlijk kan verweren. In de bestreden beslissing wordt noch het wettelijk kader noch de concrete toepassing ervan waarop de beslissing werd gebaseerd, vermeld. Op grond van de lectuur van de bestreden beslissing is niet op te maken wat de rechtsgrondslag is van de beslissing. Daarnaast zijn er geen motieven voorhanden. Ook in het verslag van nazicht ontbreekt elke afdoende motivering. Enkel en alleen is er sprake van een kwalitatieve selectie, administratief en

technisch nazicht, vergelijking en bespreking in het intern mobiliteitsoverleg. Er worden geen criteria vermeld. De louter standaardmotivering is niet voldoende.

10.2. In de memorie van wederantwoord betwist de verzoekende partij dat de motivering dat de bvba Krycer de economisch voordeligste bieder is en de opdracht aan deze inschrijver wordt gegund “te lezen is in de bestreden beslissing”.

### *Beoordeling*

11. Voor zover wordt verwezen naar artikel 62 van de wet van 15 december 1980, geeft de verzoekende partij niet aan welke wet wordt bedoeld en op welke wijze voormeld artikel van die wet door de bestreden beslissing wordt geschonden. Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

12. De formelemotiveringsplicht vereist dat een verzoekende partij in staat moet worden gesteld terdege te oordelen of het zin heeft zich tegen de beslissing te verweren met de middelen die het recht haar ter beschikking stelt, hetgeen inhoudt dat zij uit de meegedeelde motivering moet kunnen afleiden om welke redenen de gekozen offerte de voorkeur verdient boven de hare.

De in het geding zijnde overheidsopdracht voor de levering van snelheidsinformatieborden werd met toepassing van artikel 26, § 1, 1°, a, van de voormelde wet van 15 juni 2006 gegund via een onderhandelingsprocedure zonder bekendmaking.

In het bestek wordt in artikel I.10 bepaald dat er geen gunningscriteria gespecificeerd worden en dat de aanbestedende overheid na eventuele onderhandeling “de meest voordelige offerte” kiest.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de wet van 15 juni 2006 ‘overheidsopdrachten en bepaalde opdrachten voor werken, leveringen en diensten’, meer bepaald artikel 26, § 1, 1°, a, naar de wet van 17 juni 2013 ‘betreffende de motivering, de informatie en de rechtsmiddelen inzake overheidsopdrachten en bepaalde opdrachten voor werken, leveringen en

diensten', naar het koninklijk besluit van 15 juli 2011 'plaatsing overheidsopdrachten klassieke sectoren' meer bepaald artikel 105, en naar het koninklijk besluit van 14 januari 2013 'tot bepaling van de algemene uitvoeringsregels van de overheidsopdrachten en van de concessies voor openbare werken'. Voorts wordt verwezen naar het bestek, dat, zoals reeds opgemerkt, geen gunningscriteria specificeert en naar het verslag van nazicht van de offertes van 7 november 2014.

Uit laatstgenoemd verslag blijkt dat alle drie de inschrijvers werden geselecteerd, omdat de offertes "tijdig" waren en "ok" wat betreft "RSZ" en "Btw+belastingen". Ze werden ook alle regelmatig beschouwd: wat het administratief nazicht betreft, voldeden alle offertes aan de vereisten (telkens "ok") en technisch waren er "geen opmerkingen". Vervolgens worden de regelmatige offertes finaal gerangschikt volgens prijs en wordt voorgesteld de opdracht te gunnen aan de inschrijver met de "meest voordelige regelmatige offerte", wat hier niet anders kan worden begrepen dan aan de goedkoopste bieder.

Bijgevolg zijn de rechtsgrondslag en de motieven waarom voor de offerte van de gekozen inschrijver wordt gekozen, duidelijk. Gelet op het voorgaande, maakt de standaardmotivering dat de opdracht wordt gegund aan de "economische meest voordelige bieder" een afdoende formele motivering uit. Ten onrechte beweert de verzoekende partij dat deze "niet te lezen is in de bestreden beslissing".

13. Het middel wordt verworpen.

#### *C. Vierde middel*

##### *Uiteenzetting van het middel*

14. De verzoekende partij voert een "onvoldoende weerlegging [aan] van de toepassing van de norm EN12966". Zij verwijst naar het antwoord van de verwerende partij in de brief van 9 december 2014 waarbij laatstgenoemde van oordeel is dat de norm EN-12966 niet van toepassing is op de snelheids-

informatieborden om reden dat snelheidsinformatieborden enkel een informatieve functie hebben naar de weggebruiker en derhalve geen dwingend karakter hebben zoals (variabele) verkeersborden.

### *Beoordeling*

15. De verzoekende partij maakt in dit middel allerm minst duidelijk welke wetgeving of rechtsbeginselen geschonden zouden zijn door de “onvoldoende weerlegging van de toepassing van de norm EN12966”. De exceptie *obscuri libelli* kan in die mate worden aangenomen.

Bovendien lijkt dit middel niet gericht te zijn tegen de bestreden beslissing, doch wel tegen de inhoud van de brief van 9 december 2014, waarin de verwerende partij repliceert op de brief van de verzoekende partij van 4 december 2014. Geenszins wordt echter aangetoond dat in die brief een aanvechtbare rechtshandeling zou zijn vervat.

Het middel wordt verworpen.

### *D. Vijfde middel*

16.1. De verzoekende partij voert de “schending [aan] van het beginsel van goed bestuur”. Zij herhaalt hierbij haar grieven zoals reeds geformuleerd in haar vorige middelen, meer bepaald dat de technische specificaties, zoals opgenomen in het bijzonder bestek 2014/09 niet volledig zijn, dat de opdracht wordt gegund aan een onderneming die materialen gebruikt die niet conform zijn met de norm EN 12966, dat zelfs het toewijzingsrapport slechts een standaardmotivering bevat, die niet afdoende en manifest onjuist is, dat het antwoord van de verwerende partij in haar brief van 9 december 2014 manifest incorrect is en geen steun vindt in de norm EN 12966 en dat de verwerende partij verwijst naar een rapport van het BRRC, terwijl bij lezing van dit rapport er dient te worden vastgesteld dat de norm geldt voor verkeerstoepassingen op openbare en private wegen en de borden in kwestie wel degelijk een verkeerstoepassing uitmaken.

16.2. In de memorie van wederantwoord verduidelijkt de verzoekende partij dat de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel, het *fair play* beginsel, hetwelk eveneens kadert onder de zorgvuldigheidsplicht en het rechtszekerheidsbeginsel heeft geschonden. Immers elke andere zorgvuldige en voorzichtige overheid zou volgens haar hebben geoordeeld dat *in casu* toepassing dient te worden gemaakt van de norm EN 12966. Gezien de verwerende partij manifest weigert de norm EN 12966 toe te passen, ondanks het feit dat snelheidsinformatieborden wel degelijk vallen onder het toepassingsgebied van de norm, heeft de verwerende partij eveneens het rechtszekerheidsbeginsel geschonden. De verwerende partij heeft tevens de motiveringsplicht geschonden. De bestreden beslissing is immers geenszins gemotiveerd. Elk motief ontbreekt. Ten slotte meent zij dat de verwerende partij ook het gelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

### *Beoordeling*

17. Het middel zoals aangebracht in het verzoekschrift betreft een loutere herhaling van de grieven reeds aangebracht in de vorige middelen. Bijgevolg kan worden volstaan met een verwijzing naar de beoordeling van de vorige middelen. Voor zover de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord nog aanvoert dat de zorgvuldigheidsplicht zou zijn geschonden nu elke andere zorgvuldige en voorzichtige overheid zou hebben geoordeeld dat *in casu* toepassing dient te worden gemaakt van de norm EN 12966, betreft dit een nieuwe invulling van het middel en is deze dus niet tijdig aangebracht.

Het middel wordt verworpen.

### *VI. Kosten*

18. De verwerende partij vraagt dat de verzoekende partij zou worden veroordeeld tot betaling van de kosten van het geding “met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding die [werd] aangehouden [...] naar aanleiding van de schorsingsprocedure, in de zin van artikel 67, § 2, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’, ten belope van het bedrag van 840 euro (basisbedrag van 700 euro verhoogd met 20 % van dit basisbedrag)”.

19. Op grond van artikel 30/1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en voormeld artikel 67, § 2, van het procedurereglement, is er aldus te dezen grond het door de verwerende partij gevorderde bedrag van 840 euro toe te kennen, nu zij door de verwerping van het beroep tot nietigverklaring als in het gelijk gestelde partij dient te worden beschouwd.

## **BESLISSING**

**1. De Raad van State verwerpt het beroep.**

**2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 400 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 840 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 17 maart 2016, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

|                 |                  |
|-----------------|------------------|
| Dierk Verbiest, | kamervoorzitter, |
| Johan Bovin,    | staatsraad,      |
| Pierre Barra,   | staatsraad,      |
| bijgestaan door |                  |
| Silja Doms,     | griffier.        |

**De griffier**

**De voorzitter**

**Silja Doms**

**Dierk Verbiest**